

Sygnatura akt VIII C 22/16

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa K. (...) P. B., (...) we W.

przeciwko K. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. i T. M. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych K. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. i T. M. (1) na rzecz strony powodowej K. (...) P. B., (...) we W. solidarnie kwotę 27.500 zł (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.380 zł od dnia 15 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., od kwoty 20.120 zł od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 27.500 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych na rzecz strony powodowej solidarnie kwotę 3.792 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 14 października 2015 r. strona powodowa K. (...) P. B. (...), wniosła pozew o zasądzenie solidarnie od pozwanych K. (...) Sp. z o.o. oraz T. M. (1) kwoty 27.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.380,00 zł od dnia 15 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty i kwoty 20.120,00 zł od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa radcy prawnego w wysokości 2400 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu żądań, strona powodowa wskazała, że w dniu 7 kwietnia 2014 pozwana K. (...) Sp. z o.o. reprezentowana przez pozwanego T. M. (1), zawarła z nią umowę o obsługę prawną oraz umowę o usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych. W związku z zawartą umową, wystawiono pozwanej Spółce fakturę VAT opiewającą na kwotę 20.295,00 zł. Pozwany T. M. (1), będący prokurentem pozwanej K. (...) Sp. z o.o., w dniu 10 kwietnia 2015 r. uznał całość roszczeń przysługujących stronie powodowej i zobowiązał się do spłaty całości zadłużenia do dnia 15 maja 2015 r., czego w ostateczności nie uczynił. Strona powodowa kilkakrotnie kontaktowała się z pozwanym T. M. (1) w celu dokonania należnej zapłaty przysługującej jej należności, jednakże próby polubownego rozwiązania sporu nie odniosły skutku. Strona powodowa wskazała, że wezwała pozwanych do solidarnej zapłaty kwoty 27.500,00 zł w terminie do dnia 2 października 2015 r., jednakże bezskutecznie.

W dniu 1 grudnia 2015 r., został wydany nakaz zapłaty od którego pozwany T. M. (1) skutecznie wniósł sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu podał, że uregulował zadłużenie którego zasądzenia domaga się strona powodowa w pozwie.

W odpowiedzi na sprzeciw, strona powodowa nie zakwestionowała otrzymania kwoty wskazanej przez pozwanego, jednakże podała, że kwota ta nie zaspokoiła roszczeń powoda dochodzonych pozwem. Wskazała, że pozwany co prawda dokonał płatności na rzecz strony powodowej kwoty 83.176,03 zł, jednakże w dniu 10 sierpnia 2015 r. po dokonaniu potrącenia, pozostała kwota w wysokości 61.176,00 zł została przelana na rachunek bankowy wskazany przez pozwanego. Potrąceniu uległa kwota 22.000,03 zł, która została zaliczona na poczet wcześniejszych zobowiązań. Strona powodowa podała, że w korespondencji mailowej z dnia 11 września 2015 r. pozwany zobowiązał się spłaty zadłużenia w terminie 2-3 dni, natomiast kwota wpłacona przez pozwanego w dniu 6 sierpnia 2015 r., dotyczyła zaspokojenia wcześniej powstałych zobowiązań tj. od kwietnia 2014 r. do 6 sierpnia 2015 r. Dochodzona pozwem kwota dotyczyła nierozliczonych zobowiązań, a istniejących we wrześniu 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny,

W dniu 7 kwietnia 2014 r. została zawarta umowa o obsługę prawną oraz umowa o prowadzenie ksiąg rachunkowych, pomiędzy stroną powodową a pozwanymi. Na mocy zawartej umowy, zleceniodawcy zobowiązali się płacić zleceniobiorcy wynagrodzenie w kwocie 1000 zł netto płatne w terminie 14 dni od daty wystawienia faktur. Wykonanie zlecenia polegało na świadczeniu konsultacji prawnych – ustnych, telefonicznych lub drogą elektroniczną dotyczących spraw w wymiarze 4 godzin miesięcznie.

W umowie o prowadzeniu ksiąg rachunkowych strony ustaliły, że za wykonane czynności wymienione w § 1 umowy, zleceniobiorca będzie pobierał wynagrodzenie miesięczne uzależnione od zakresu świadczonej obsługi rachunkowej/księgowej/płacowej określonej zgodnie z cennikiem, stanowiącym załącznik nr 1 do niniejszej umowy.

Dowód: - umowa o obsługę prawną, umowa o usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych k. 15-22.

Strona powodowa wystawiła pozwanemu w dniu 31 marca 2015 r. fakturę VAT nr (...) za wykonane usługi w związku z prowadzeniem spraw: - (...) sp. z o.o. przeciwko dyrektorowi Izby Skarbowej we W. sygn. akt I SA/Wr 1482/14, - (...) sp. z o.o. przeciwko Dyrektor Izby Skarbowej we W. sygn. akt I SA/Wr 1906/14 oraz skarga kasacyjna sygn. akt I SSK 462/15, - (...) sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej we W. sygn. akt SA/Wr 1482/14 oraz skarga kasacyjna sygn. akt I SSK 719/15. Faktura opiewała na łączną kwotę 20.295,00 zł, a termin płatności ustalono na dzień 14 kwietnia 2015 r.

W dniu 31 lipca 2015 r. strona powodowa wystawiła pozwanym fakturę VAT nr (...) opiewająca na kwotę 7.380 zł z terminem płatności na dzień 14 sierpnia 2015 r.

Dowód: - faktury VAT k. 24-25.

Pozwany T. M. (1) uznał w całości roszczenie przysługujące stronie powodowej w stosunku do reprezentowanej przez niego spółki w łącznej kwocie 39.944 zł oraz zobowiązał się do spłaty zadłużenia do dnia 15 maja 2015 r.

Dowód: - oświadczenie z dnia 10 kwietnia 2015 r. k. 26

Strony zawarły porozumienie na mocy którego ustalono, że wyegzekwowane dla pozwanego T. M. (1) kwot należnych mu od (...) SA (w sprawie sygn. akt I C 283/15) zostaną przelane stronie powodowej celem pobrania należnego jej wynagrodzenia wyliczonego zgodnie z § 3 umowy z dnia 1 sierpnia 2014 r. Pozwany upoważnił stronę powodową do odbioru należności wynikających ze sprawy sygn. akt IC 1077/15 oraz do pobrania kwoty pozostałych zaległości w kwocie 27.500 zł z tytułu należności wynikających z faktur.

Dowód: - porozumienie k. 27.

Strona powodowa kontaktowała się z pozwanym mailowo w celu ustalenia warunków spłaty zadłużenia. Pozwany zaproponował spłatę zadłużenia poprzez przekazania stronie powodowej należności uzyskanych w związku z zawarciem ugody z (...) S.A. Pozwany w dalszej korespondencji wskazał, że otrzymana kwotę prześle na konto strony

powodowej w dniach 16-17 września 2015 r., jednakże zapłata nie doszła do skutku. Strona powodowa ponownie zwracała się z prośbą o dokonanie rozliczenia zaległości, również bezskutecznie.

Dowód: - korespondencja mailowa pomiędzy stronami k. 28-30

Strona powodowa wezwała pozwanych K. (...) oraz T. M. (2) do zapłaty solidarnie na jej rzecz kwoty 27.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami w nieprzekraczalnym terminie do dnia 2 października 2015 r. Na wskazaną należność składały się zobowiązania wynikające z faktury VAT nr (...) oraz faktury VAT nr (...).

Dowód: - wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 31-37.

W dniu 6 sierpnia 2015 r. kwota należna pozwanemu, a wyegzekwowana od (...) SA w wysokości 83.176,03 zł została przelana na rachunek bankowy strony powodowej.

Strona powodowa dokonała potrącenia należności wynikających z następujących faktur: nr (...) oraz not obciążeniowych: nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), (...), które łącznie opiewały na łączną kwotę 28.218,25 zł tytułem należności głównej należnej od pozwanych na rzecz strony powodowej. Po dokonaniu potrącenia zwrócono pozwanym kwotę 61.176,00 zł.

Należność główna dochodzona pozwem nie została zaspokojona przez pozwanego.

Dowód: - awizo obciążeniowe z dnia 6 sierpnia 2015 r., k.74, - potwierdzenie przelewu z dnia 10 sierpnia 2015 r. k. 91, - raport finansowy, zestawienie not obciążeniowych k.91-94.

Sąd zważył co następuje,

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy o obsługę prawną oraz umowy o usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych. Strona powodowa domagała się zapłaty solidarnie od pozwanych kwoty 27.500 zł wynikającej z nieuregulowanych faktur wystawionych za świadczone usługi. Sąd uznał, że powództwo jest uzasadnione zarówno co do zasady jak i wysokości. Przede wszystkim, należało stwierdzić, że okoliczności przytoczone przez stronę powodową w pozwie oraz odpowiedzi na sprzeciw należało uznać za przyznane przez pozwanych.

Pozwany T. M. (1) podniósł zarzut spełnienia świadczenia dochodzonego pozwem, na którą to okoliczność przedstawili dowód w postaci potwierdzenia przelewu. W ocenie Sądu podniesiony zarzut należało uznać za chybiony. Strona powodowa skutecznie wykazała, że nie doszło do spełnienia świadczenia przez pozwanych, załączając do pozwu dowody potwierdzające zasadność roszczenia.

Jak wynika bowiem z ustaleń Sądu, co prawda strona pozwana wpłaciła w dniu 6 sierpnia 2015 r. na rachunek bankowy strony powodowej kwotę 81.176,03 zł, jednakże wpłacona należność zaspokoila wcześniejsze zobowiązania, powstałe od kwietnia 2014 r. do 6 sierpnia 2015 r. Po dokonaniu potrącenia należności w wysokości 22.000,03 zł, strona powodowa zwróciła pozostałą kwotę. Mając na uwadze, że z korespondencji mailowej pomiędzy stronami prowadzonej we wrześniu 2015 r., oraz oświadczeń pozwanego T. M. (1) wynikało, że nadal istnieje zobowiązanie do zapłaty na rzecz strony powodowej kwoty odpowiadającej żądaniu pozwu, Sąd nie miał wątpliwości, że nie doszło do całkowitego spełnienia świadczenia. Strona pozwana nie zakwestionowała przy tym konieczności spłaty zobowiązania, jego wysokości, oraz nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych.

Wskazać należy, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów. Sąd dokonuje oceny wiarygodności i mocy dowodowej zebranych dowodów zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału, a zatem uwzględniając indywidualne okoliczności sprawy, na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.).

Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może również fakty te uznać za przyznane.

Kierując się powyższym, Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, których żadna ze stron nie zakwestionowała, jednocześnie w oparciu o art. 230 k.p.c., Sąd uznał za bezsporne okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie oraz dalszych pismach procesowych, którym pozwani nie zaprzeczyli, oraz które nie budziły wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy i znalazły potwierdzenie w materiale procesowym zgromadzonym w sprawie. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 6 k.c. w procesie cywilnym obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu spoczywa na stronie, która z faktów wywodzi skutki prawne. Zgodnie zaś z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1998 r. (I CKN 944/97) kontrydiktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla wykazania swych twierdzeń. Bierność strony w tym zakresie nie obciąża Sądu – poza wyjątkowymi przypadkami – do prowadzenia dowodu z urzędu. Nie jest zatem zadaniem Sądu zarządzenia dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron lub wykrywania środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania dowodów z urzędu zmierzających do wyjaśnienia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej sprawy.

Strona powodowa wykazała, że przysługuje jej dochodzone pozwem roszczenie. Dołączyła do pozwu stosowne dokumenty w postaci: umowy będącej źródłem zobowiązania, oświadczeń pozwanego w tym o uznaniu długu, faktury VAT na okoliczność wysokości i wymagalności zadłużenia oraz wydruki prowadzonej ze stroną pozwaną korespondencji, z której jasno wynikało, że strona pozwana zobowiązała się do spłaty zadłużenia. W ocenie Sądu, przedłożone przez stronę powodową dowody i przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe doprowadziło do wniosku, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Strona pozwana nie przedłożyła dowodów przeciwnych stanowisku strony powodowej, ani też logicznej argumentacji na poparcie swoich twierdzeń, ograniczając swoją obronę przed żądaniem pozwu do zaprzeczenia istnienia zobowiązania z uwagi na jego spełnienie. Nie wykazała skutecznie, że nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania, czy to wskutek jego prawidłowego spełnienia, czy też z innych przyczyn zarówno z zaspokojeniem interesu wierzyciela, czy też bez zaspokojenia interesu wierzyciela. Strona powodowa udowodniła, że dokonana przez stronę pozwaną wpłata środków pieniężnych w dniu 6 sierpnia 2015 r., nie zaspokoila należności dochodzonych pozwem. Dlatego też stwierdzenie o nieistnieniu zobowiązania podniesione w sprzeciwie, Sąd uznał za nieuzasadnione. Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości, o czym orzekł w pkt I wyroku.

Orzeczenie o odsetkach znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią obowiązującego w chwili wytoczenia powództwa art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do § 2, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże, gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Odsetki należą się wierzycielowi za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one zatem opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98). Orzekając o odsetkach, Sąd uwzględnił, że od 1 stycznia 2016 r. dotychczasowe „odsetki ustawowe” określone w art. 481 k.c. są nazwane „ustawowymi odsetkami za opóźnienie”. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanych na rzecz strony powodowej, odsetki ustawowe liczone od kwoty 7.380 zł od dnia 15 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., od kwoty 20.120 zł od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 27.500 zł od dnia 1 stycznia do dnia zapłaty, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku w oparciu o art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i

celowej obrony. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 3.792 zł. Mając na uwadze, że strona powodowa wygrała sprawę w całości, Sąd zasądził na jej rzecz solidarnie od pozwanych kwotę 3.792 zł, na którą składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł, kwota 1.375 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 17,00 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictwa.